

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.

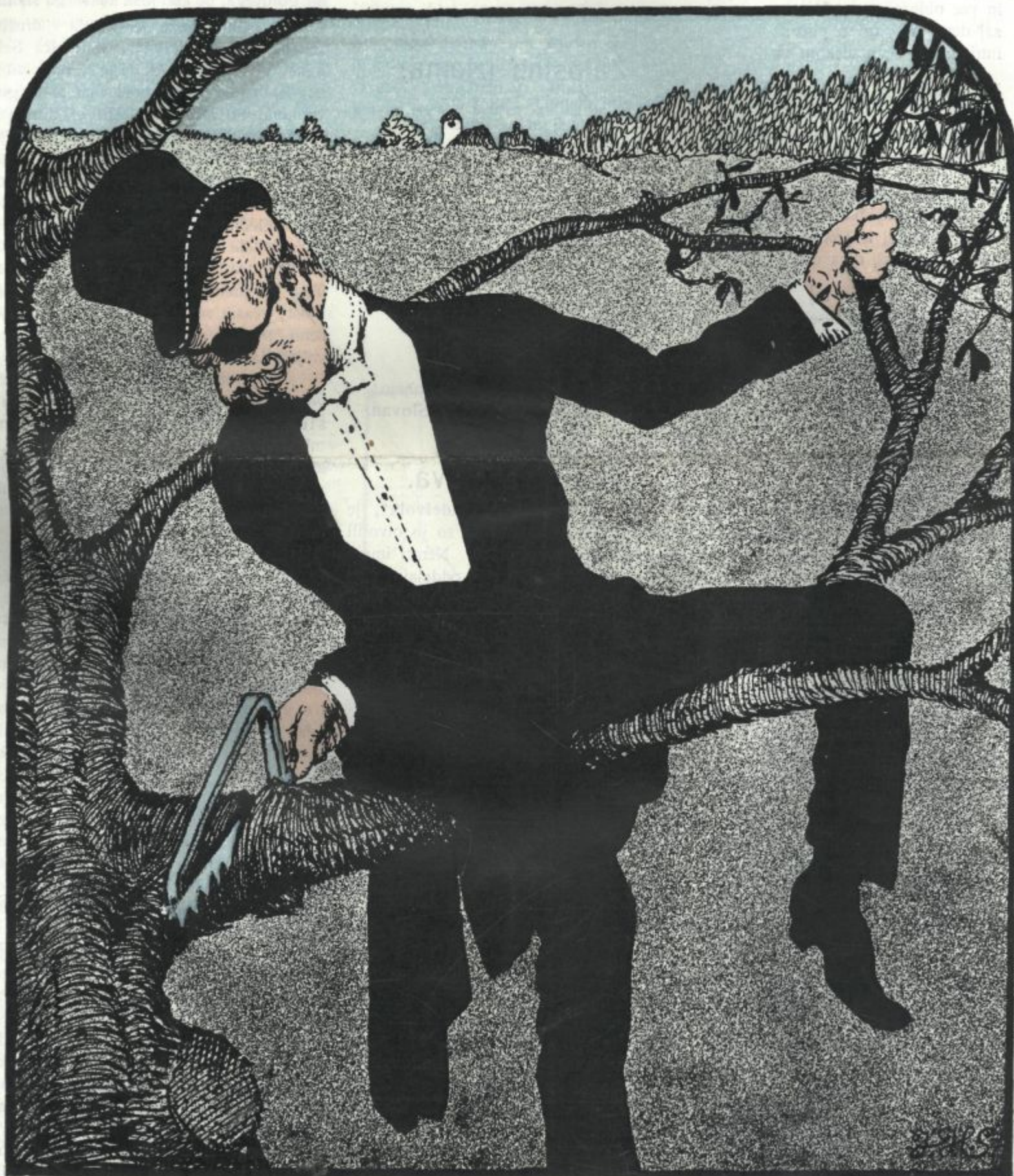
Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
ter jih ne vrača.Uredništvo je v Ljubljani, Knafljeve ulice 5,
I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Gautsch: Če padem, naj pa: ministri padejo vedno prav mehko!

Klerikalki.

Hujškačev klerikalnih roj
nad tabo zmago zdaj praznuje,
v veselju besnem poskakuje —
a jaz ne stokam za teboj!

S kaplani mladimi zdaj ti
dreviš se rada po hotelih,
v objemu farjev preveselih
sladko uživaš svoje dni!

Pobožno nosiš škapulir
in vse obležeš spovednice —
saj deve take, to so ptice,
intrigam in škandalčkom vir!

Kje, deklica, je tvoj značaj?
Li več besed ne pomniš svojih:
„Dokler srce je v grudih mojih,
ljubezen tebi le veljaj!“

Oh, ti si bila moj malik,
verjel sem v sladka tvoja slova,
verjel, da kdaj le srečna bova,
bila mi vzor si, dika dik!

Da, kavalirjev črnih roj
se s Tabo zdaj razveseljuje,
v radosti besni poskakuje,
jaz pa ne jokam za Teboj!

Suličar.

Popravek.

Sklicujoč se na § 19. tiskovnega zakona z dne 17. decembra 1862, drž. zak. št. 6 ex 1863 zahtevam z ozirom na spis, objavljen pod zaglavjem „Govor deželno-zborskega kandidata Grbavsca“, dne 5. t. m. v 26. številu. Vašega lista, da sprejmete v zakonitem roku na istem mestu in z istimi črkami nastopni stvarni popravek:

Ni res, da sem tako govoril kot deželnozborski kandidat, kakor piše „Osa“. Poročilo „Ose“ je bilo zelo pomanjkljivo. Zakaj je pozabil dopisnik omeniti, da sem dal deset kron za Prešernov spomenik? In naj umre devetindevetdeset slovenskih pesnikov — jaz bom vedno prispeval za spomenike! Saj podpiram vse humanitarne naprave. Doma v Maria-Enzersdorfu sem pregovoril svojo kuharico, da si je naročila iz Ljubljane, iz slovenske metropole, Blasnikovo „Veliko pratiko za navadno leto 1906, ki ima 365 dni“. To pratiko prebiram vsak peti večer. „Pogovor pod lipo“ mi jasno kaže sliko slovenske in slovanske politike. Iz tega se razvidi, da nisem letošnji zajec.

Slišal sem, da kandidira poleg mene tudi neki Korošec. Tukaj opozarjam svoje bodoče volilce in jih prosim, naj bodo lokalni patrijotje in naj nikar ne volijo Korošca, ampak Štajerca, kakršnen sem jaz.

Dosedaj sem mislil, da je „Osa“ resen list, pa že vidim, da sem se grdo motil. Ako mi bo še nagajala, si bom mislil:

„Naj me zmerja, to samo kaže, da jaham“, kakor je rekel Prešeren Bürgerjevi Leonori. In posvetil se ne bom samo politiki, ampak tudi pesnikovanju.

Na poslednjem zabavnem večeru podpornega in izobraževalnega društva „Zvezda“ na Dunaju XVIII. Herbeckstrasse št. 96 so gostje enoglasno takoj v začetku proste zabave enoglasno sprejeli mojo kandidaturo; le škoda, da ni bilo med njimi nobenega mojih bodočih volilcev.

Grbavs.

Orloj.

Žalostna izjema.

Socialni demokrati pravijo:

„Mi internacionalna družba smo!“

Toda teh načel menda drže

samo rdečkarji slovenski se!

Nemški Adler se pobahal je glasno,

da je vedno dober Nemec bil in bo.

In vsak češki, poljski demokrat

sin prezvest je svojega rodu

ki o priliki ga vsaki rad

brani srčno in pomaga mu.

Kaj pa rdečkarji slovenski

za naš narod že storili so?

V zaslepljenosti peklenski

z Nemci, s farji grob mu kopljejo!

Slovan.

Pasja razstava.

Da so Nemci res „Edelvolk“, je pokazala pasja razstava, ki so jo otvorili preteklo soboto v Gradcu. Nemci imajo toliko plemstva, da ga oddajajo celo psom. Kakor je pač navada v boljših družbah, tako so bili na razstavi tudi pasji sloji strogo ločeni.

Dostojanstvenike so pri vходу sprejemale le plemenite psice. V prvi vrsti je koketno stopicala bernhardinka „Mirabella von Fürstenfeld“ z grofovsko krono na mantili! Prednji nogi je privzdigovala neprestano, kakor bi je bilo sram, hoditi po vseh štirih, kakor hodijo plebejski psi. Graciozno je mahljala z repom in, kadar se ji je zehnilo od dolgega časa, si je vselej dostojno zakrila gobček s tačico. Parfimirana je bila s pačulijem.

Zraven nje je stala nemška doga „Selma von Rudolfsheim“. Mirabella jo je skrivoma zaničljivo pogledavala po strani, ker govore v boljših pasjih krogih, da je bil Selmin oče sicer vsega spoštovanja vreden mož, vendar pa preprosto meščanski — pes. Zato je Mirabella prezirljivo vihala nos, da se drzne Selma nositi na ovratnici plemiški grb Rudolfsheimovih. Fino vzgojena dama, seveda Mirabella ni kazala svojega preziranja očitno, temveč je zaradi družbe včasih še celo obližnila Selmo po hrbtu. To zahteva „bon ton“ v boljših slojih.

Tretja v družbi je bila „Ella von Crenburg“ iz stare plemiške rodbine Colliejev. Zaradi njenega visokega plemstva so jo sovrstnice sprejemale povsod z odprtimi nogami v svojo družbo, dasi so jo natihoma obirale, češ, da niti ne zna spodobno sedeti v salonu, ampak da neestetično podvija rep, da se vsakemu pritepenemu psu nasmehuje itd. Zlobni jeziki so tudi lajali, da je zagrešila na Angleškem mezalijanso s prostaškim buldogom, ki o njem noben pes ni vedel nič gotovega, od kod je in kakšnega stanu.

Še manj ugleda je uživala v družbi „Lora von Cloriett“, sorodnica Selmina. Vedeli so o njej, da je že od mladih nog pohajala sama brez matere in guvernante po Mestnem logu in flirtala z zloglasnim klativitezom. Čestokrat so jo celo pozno zvečer videli na tujih dvoriščih! Jasno je, da je zapravila devištvo, preden se je poročila. V zakonu je živela sicer zgledno, njene prijateljice pa so si šepetale, da je vse skupaj le hinavščina in da vara svojega gospoda soproga. Tudi je premalo pazila na svojo zunanjost; včasih se je njene dlake še držalo seno, po katerem se je bila razuzdano valjala lahkoživa dama.

To je bila pa njena sorodnica v devetem kolenu, gospa „Bella von Hochstein“ vse drugačna vlastelinka. V nežni mladosti je hodila vedno le z mamo ali z bono; odkar pa je dobila mlade, se je popolnoma posvetila svoji obitelji. Vsak dan je vodila sinčka na izprehod. In kako lepo ga je oblikovala vsako jutro!

Nadalje so bile v družbi: „Vera“ in „Droly von Crenburg“, obe še nezrelki, ki se zanj ni brigal še nihče; stari matroni „Čipke“ in „Hannele von Vöslau“ s smešnimi starinskimi opravami in z zastarelimi nazori; naposled pa še „Sarah von Rudolfsheim“, svakinja Selmina, ki pa ni hotela ničesar vedeti o tej, ker je bila Sarah navadna operna pevka iz rodu pinčev in se je vtihotapila v Rudolfsheimovo plemiško rodbino na ta način, da je z ljubeznijo preslepila njenega brata, ki je bil na tujem dvoru za konzula. Imela pa je Sarah še zmeraj tak glasek, da so jo zanj zavidale vse odkritosrčne tovarišice. Ako je le odprla svoj čarobni gobček in zalajala par taktov, so se ozrli takoj vsi gospodje na njo ter od hudega koprnenja mahali z repi.

V častnem predsedstvu za damami so stali sami plemeniti gospodje psi, praznično počesani in nališpani, tako da dame pred njimi kar niso vedele, kako bi lepše koketirale in zbujale pozornost močnega spola. Tu je bil ugledni „Castor von Inn“ iz slavne rodovine viteških dog. Brke je imel vedno skrbno navihane in zobe belo osnažene; kremplje si je vsak dan obrusil na dvorišču. Zaradi njega je „Selma von Rudolfsheim“

že dvakrat skočila v vodo in komaj priplavala zopet na breg. Castorja pa le ni genila njena nesrečna ljubezen; ostal je ponosen in neizprosni ter si je do danes ohranil svojo mladeniško prostost.

Poleg njega se je praskal „Ormskirk baron“ iz sloveče rodbine Colliejev. Pravzaprav se je bil njegov praded priselil od nekdaj iz Litvanskega, tako da domači plemenitaši ne morejo pravilno izlajati njegovega imena; plemkinjam je bil pa prav zaraditega interesanten. Bil je ločen od svoje žene ter je potratno živel po tujih dvoriščih.

Zelo čislana viteza sta bila „Rolf von der Glan“ in „Rolf von Drautal“ iz rodbine bokserjev. Povsod so se ju bali zaradi vročerkvne naravi. Vsakega sta oblajala brez povoda ter se dvobojevala za vsako malenkost prav kakor nemški burši. Marsikatero brazgotino sta nosila na koži, izpuljeni so jima bili celi šopi dlake. V očeh plemkinj sta bila zaradi takega viteškega vedenja vzor moške popolnosti. Zaraditega so se kar trgale za prijateljstvo njiju sestre „Frige von der Glan“.

Majhna, pa jako ugledna romanska viteza sta bila zlahtna brata „Pepere de la Mare“ in „Coco de la Mare“. Bila sta na znanstvenem potovanju. Obenem pa si je iskal ponositi „Coco“ primerne petične družice. Nastopala sta s pristno špansko grandeco. Iz skupine bullterriersov je bil na razstavi „Snov von Gersthof“, ki se je čutil hudega Germana. Le zaraditega ga je družba trpela med seboj, sicer je marsikaj nečastnega vedela o njem. Po vse noči se je potepal s plebejskimi lahkoživkami okoli. Vendar se je znal vedno izmuzniti strogemu mrharju. Oprava mu je bila zelo zanemarjena; nosil ni niti ovratnice. Zato je zarenčala vsa sijajna družba, ko je ta potepuh dobil — prvo premijo.

B.

Rešitev.

Po lovu prijetnem zbor lovcev vesel se v krčmi krepčal je in pesmico pel. Osivel gozdar med njimi je bil, izkusil je mnogo, odkar je lovil. Po petju jim pa stariček lepo je jel pripovedovati tako:

„Doživel v gozdu sem že marsikaj, kaj takega vendar ne, kakor tedaj, ko šel sem čakati plaho zverjad s puško nabito nad velik prepad.“

Ko vrebalo je dolgo sem, se mi zazdijo, da nekaj tam spredaj po gozdu šumi.

Zdaj medved iz hoste strašan prihrumi, nanj urno pomerim. „Pok, pok!“ zagrmijo. A strela medveda le ranila sta — naravnost jo k meni pošast homodra!

Kako bi bil bežal jaz revež zdaj rad, a medved pred mano, za mano prepad, na levo in desno skalovje strmó! Oh, že sem si mislil — po tebi zdaj bo!

Črez brezdnó široko, globoko strašno ležalo je staro podrtó drevo; to bil je edini zdaj moj še izhod, po štirih požuril sem se odtod.

Dvocevka in nož sta mi padla iz rok, ko črez prepad sem plezal globok, a kosmatinec za mano hiti, zobovje mi kaže in jezno renči.

Ko onkraj ponora sem truden dospel bi kmalu me medved bil strašni objel. O groza! Prijatelji to vam povem, kaj hujšega v svojem življenju ne vem.“

Po sobi je tiho, vse v lovca strmi. „Kako si se rešil?“ ga vprašajo vsi.

„Slovenca“ sem vrgel zverini v zobe in — omedlela je precej, hehe! Uvodni članek jo je pokončal, že drugi dan sem kožo prodal!“

Fr. P.

Čudež.

Juri Butec je obiskoval pet let prvi razred ljudske šole in se ni mogel naučiti več nego pol abecede. Komaj pa je popil sod lurske vode, že so njegovi možgani vidno napredovali. Angažiran je v Barnumovem cirkusu in uživa svetovno slavo.

Po predavanju.

A: Ali ni čudno, da je ta socialist v svojem govoru „Socializem in inteligenca“ napadal zdravnike, odvetnike, uradnike in učitelje, o farjih pa ni znil niti besedice?

B: Kdo ti pa pravi, da se štejejo farji med inteligenco?

F. Pl.

Milo za drago.

Gospod: Florjan, Florjan, kako morete biti tako brezbožni in kako morete trditi, da svetniki ne vračajo ničesar za zidanje cerkva. Zlasti vi bi morali prispevati z lepo vsoto! Svetemu Florjanu bo nova cerkev posvečena in prav ta svetnik vam je posodil svoje ime. Vrnite mu torej milo za drago!

Florjan: Ej, gospod župnik, naj se piše pa še sveti Florijan Peharček kakor jaz, potem je dolg poravnán! F. Pl.

Imena govore.

Pogačnik

Povše

Schwarz

Šusteršič

Arko

Štefe

Žitnik

Šuklje

Žičkar

Bonaventura

Detela

Krek

Kregar

Julij.

Kolegialno.

Župnikovi dekli Urši se je pripetilo nekaj navadnega. Da ne bi imel v lastni hiši sramote, je naprosil zviti gospod Trebuhar svojega tovariša Bisagarja v sosednji fari, da bi menjala s posli. Pisal mu je, naj mu pošlje Mico, ker se človek naveliča vedno istega obraza okrog sebe.

Z velikim veseljem je Bisagar ustregel bivšemu sošolcu sosedu. Kdo pa bi popisal lokavega Trebuharja sveto jezo, ko se je novi dekli Mici „podrla peč“ tri tedne prej nego Urši!

Satyr.

Devičarica.

Da doktorja dobila bi to željo si gojila ti; a ko ušel ti je tak ptič, pa žalovala nisi nič! „Če doktor ne, morda glavar zasnubi me ali notar!“ Prehitro pa poteka čas, lepoto 'zgublja tvoj obraz... „Kaj čakala bi spet in spet, saj petkrat pet že štejem let; ker ni zasnubil me notar, mi tudi dober vsak je far!“

Suličar.

Iz kluba modrijanov.

Krmavželj: Kaj pravita? Te dni ni bilo nič novega? Le mene poslušajta, mene! Dr. Schweitzer ni izgubil ta teden nobene pravde, ker je ves čas prebiral zanimive Buffalo-Billove reklamne brošure. Župan in deželni poslanec Čočev oča France pa se že zdaj vestno pripravljajo za mesto ljubljanskega župana. Naš sedanjí župan Hribar ima vse polno uradnikov, oča France pa bi opravljali vse posle sami, ne samo v uradu, ampak tudi drugod. Pometali in brizgali bi ulice, popravljali tlak, navijali mestno uro in odvažali gnojnico. Koliko tisočakov bi prihranili mestu! To je naš mož za prihodnjo župansko volitev!

T.

V katoliški posredovalnici.

Klerikalci premišljajo neprestano, kaj bi se še dalo monopolizirati. Imajo že katoliške tiskarne, katoliške bukvarnice, katoliška izobraževalna društva, katoliške konsume, katoliške posojilnice, katoliške bikoreje itd. Pred kratkim so ustanovili katoliški antikvarijat, kjer celo dobiš redko knjigo Kolomanovega blagoslova.

Zdaj pa so ustanovili še katoliško posredovalnico za službe. Kdor plača krono pristojbine, dobi najmastnejših — o bljub.

Prišla je priletna vdova ter se priporočila za službo kuharice pri kakšnem župniku.

„Malo prestari šte že,“ je dejal posredovalec. „Take kuharice sprejemajo prečastiti gospodje le, ako so vdove in imajo kakšno hčerko za pomoč. Sicer pa izvolite le nekoliko potrpeti! Na Dolenjskem imamo prav starega župnika. V par letih dozori za staro kuharico; tudi je upati, da mu sedanja kuharica pobegne do takrat. Ta služba bo vaša. Do takrat pa hodite nabirat hroščev. Damo vam dopustnico za vse ljubljansko okrajno glavarstvo, magistrat pa vam plača po kroni za mernik žive mere. Za pristojbino zahtevamo samo vsak drugi mernik.“

Nato je prišel v posredovalnico mož, ki se mu je takoj na prvi pogled poznalo, da je poln pristnega katoliškega prepričanja; bil bi kakor nalašč za častnega podpredsednika kakšnemu katoliškemu

shodu v „Unionu“. Čevlji niso bili povoščeni, odkar jih je mož kupil tam „za vodo“, hlače so mu bile spodaj vse razcefrane, nos rdeč, lasje na katoliški način razkuštrani.

Posredovalec se ga je vidno razveselil. Možakar pa je začel naštevati svoje redke vrline: „Vohuniti znam po galerijah bolje nego sam Kregar, naštevati znam na pamet vse krivice, ki se gode delavstvu, saj sem pa tudi v večni opoziciji z delodajalci. V lažeh, v zavijanju, obrekovanju in praznem obetanju s častno besedo me ne prekosi noben dopisnik „Slovenca“. Zaslužiti dam le katoliškim gostilnicam in žganjarijam. Prav dobro razumem združništvo, vsako organizacijo, sociologijo, modroslovje, leposlovje, svinjerejo in klavir. Tudi metle plesti so me naučili in to na starem žabjaku.“

„Bili bi že mož za nas“, mu je odgovoril posredovalec, „pa kaj, ko so vse take službe že oddane zaslužnim članom. Svetoval bi vam, da greste gade loviti na Štajersko. Deželni odbor v Gradcu plačuje za vsakega po kroni. To je sploh jako primerna služba tudi drugim katoliškim možem, ker z alkoholom prepojenim ne škoduje kačji pik.“

B.

Načela.

Brhki španski kraljiček je bil tudi pri izbiranju neveste zvest naukom rimske cerkve: en Bog, en papež in ena žena: odločil se je za — Eno Battenberško.

B.

Iz pridige bivšega izžanskega župnika.

Predrage ovčice! Naj vam povem, kaj se mi je sanjalo nocoj. Sanjalo se mi je, da sem umrl. Prva moja skrb na onem svetu je bila, da poiščem predragih svojih lžancev.

Napotil sem se naravnost v nebesa v veseli nadi, da vas najdem vse tam. Potrkal sem in sveti Peter mi je odprl. Stopil sem v nebesa, nisem se pa dosti brigal za kras; skrbelo me je le za vas, predrage moje ovčice!

Šel sem k arhangelu in ga vprašal, kje so moji ljubi lžanci? On mi je odgovoril, da ničesar ne ve o nobenih lžancih! O — predragi moji poslušalci, kako sem se ustrašil! Pregledala sva ves imenik — toda o lžancih ni bilo ne duha ne sluha... Odhitel sem v nemški oddelek gledat, če ste morebiti po pomoti tja zašli, pa tudi tam vas ni bilo. Preizteknil sem vse koticke nebeškega kraljestva — vse zastonj!

Žalosten sem krenil v vice; upal sem, da vas najdem vsaj tam, pokoreče se za majhne grehe. Truden sem prisopihal tja in zvedel, da vas, mojih ovčic, ni niti tam; pregledal sem vse kotle in peči, ali nikjer, nikjer vas nisem mogel zagledati.

Naposled se obrnem proti peklen-skemu brezdnju. Vprašal sem Luciferja, če so tukaj moje ovčice? Poklical je vse svoje vrage in vprašal vsakega posebej, če kdo kaj ve o lžancih, pa je vsak zmajal z rogato glavo in skomizgnil z ramami.

O predrage moje ovčice! Kako sem se prestrašil, ker vas le nikjer ni bilo. Že sem hotel oditi, ko je prikrevsal star, pokvečen vrag in mi dejal, naj grem z njim.

Pospešil sem korake in prišel pred poslopje z napisom „Peklenska kuhinja“. Pogledal sem skozi okno. O kakšen prizor! Tisto Meto, ki je umrla brez pokore, so devali iz kože. Tisti Luka, ki so ga pri tepežu ubili, se je kuhal v kotlu. Iz tistega Janeza, ki se je ustrelil pri vojaki, so rezali jermene. Predragi moji lžanci, pomislite, komu ste zapisani. Hudičevi kuhinji! Amen.“

Brkin.

Odgovori uredništva.

S-n. Še vedno dobivamo brezimnih doneskov; le pod spisi rednih sotrudnikov zadostujejo začetne črke ali tudi psevdonom. — G. T. V taki obliki ne! — Uredništvo ni nikdar podarjalo „literarne“ vrednosti „Osine“ vsebine. Med gg. sotrudniki je pač mnogo priznanih književnikov, ki se menda ne bodo jokali, ako dr. Ivan Prijatelj odreka njih spisom slovstveno vrednost.